אלו דברים פרק ששי פסחים

בשעת שמחה. כיום טוב שהוא זמן שמחה: **והיית אך שמח.** קרא ימיהם הוא דכתיב לעיל מיניה חג הסוכות תעשה לך שבעת ימים וסמיך ליה ושמחת בחגך והדר כתיב שבעת ימים תחוג וגו' והיית אך שמח: **לרבות לילי יום טוב האחרון.** ואין שמחה אלא באכילה שלמים ויום טוב האחרון גופיה לא דהא תרי זימני שבעת ימים כתיב גבי שמחה כדפרישי' וממילא אימעיט שמיני: **או אינו אלא לרבות לילי יום טוב הראשון.** ואף על פי שאין קרבן בלילה נלמד שהטעינו הכתוב לשחוט שלמים מערב יום טוב לשמחת לילי יום טוב: **אך (שמח) חלק.** כל אכין וכקין מיעוטין: **מאי טעמא.** משיון מיעוטא לילי ראשון וריבויא לילי אחרון ולא אמרינן איפכא לאו משום דאמרינן אין לו במה ישמח דשלמים הנשחטין מבערב לאו שמחה היא דבעינן זביחה בשעת שמחה: **שיש שמחה לפניו.** כל יומות ולילות החג: **חגיגת י"ד בו.** קס"ד דרב יוסף בשחטה בארבעה עשר קאמר: **הא מפגיחא.** כן תימא אמרה לעילא[1] ולבן תימא איפכילא לה דהא אמר אין נאכלת אלא ליום ולילה: **והשמחה.** בשלמים: **שהל יום טוב בשבת.** ומבערב אין יכול לשחוט דהא בשעת שמחה בעית: **אמר רב הונא.** ודאי מקרבן שמחה ליכא אלא שבעה אלא הא דקתני השמחה שמונה משמחו בשעירי הרגלים שעיר החטאת האמור בראשון שבכל יום היה שעיר בא משל ליבור וכל חטאות החיצונות נאכלות וכל קרבן ליבור הקבוע דומה שבת: **מי נאכלין.** אם בא לאוכלו בשבת לא יאכלנו כי אם מי דאין לגייתו ויבשולו דומה שבת ובשר מי אין כאן שמחה: **ועוד.** נהי נמי דיש שמחה בבשר מי הרי חטאות אין נאכלות אלא לכהנים והן אוכלין וישראל במה ישמחו: **לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה.** כשאר לילי החג: **או אינו אלא לילי יום טוב הראשון תלמוד לומר אך חלק מאי טעמא לאו משום דאין לו במה ישמח לא כדתניא מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב הראשון מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו ומוציא אני לילי יום טוב ראשון שאין שמחה לפניו מתיב רב יוסף חגיגת ארבעה עשר יוצא בה משום שמחה ואין יוצא בה משום חגיגה אמאי הא בעינן זביחה בשעת שמחה וליכא אמר רב אידי בר אבין שעיכב ושחטה אמר רב אשי הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי הא מתניתא מאן קתני לה בן תימא בן תימא הא פסלה לה בלינה ש"מ מתיב רבא ההלל והשמחה שמנה ואי אמרת בעינן זביחה בשעת שמחה הא זמנין סגיאין דלא משכחת לה אלא שבעה כגון שחל י"ט הראשון להיות בשבת א"ר הונא בריה דרב יהודה משמחו בשעירי הרגלים אמר רבא שתי תשובות בדבר חדא דשעירי הרגלים חי נאכלין צלי אין נאכלין ושמחה בחי ליכא ועוד כהנים אוכלין וישראל במה שמחים אלא א"ר פפא משמחו בבסות נקיה ויין ישן כי אתא רבין א"ר אלעזר שלמים ששחטן מערב יום טוב יוצא בהן משום שמחה ואין יוצא בהן משום חגיגה יוצא משום שמחה לא בעינן זביחה בשעת שמחה ולא משום חגיגה הוי דבר שבחובה וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין מיתיבי והיית אך שמח לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה אתה אומר לרבות לילי יום טוב האחרון או אינו אלא לרבות לילי יום טוב הראשון תלמוד לומר אך חלק מאי טעמא לאו משום דאין לו במה ישמח לא כדתניא מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב הראשון מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו אמר רב כהנא מנין לאימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ולא ילין חלב חגי עד בקר וסמיך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקיף לה רב יוסף טעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסיל ליה מאורתא ואמורין עד צפרא אמר ליה אביי אלמה לא והרי פסח לרבי אלעזר בן עזריה דבשר איפסיל ליה מחצות ואמורין עד צפרא אמר רבא אמר רב יוסף הכי קא קשיא ליה מי איכא מידי דאלו תנא לבשר לא בעי ראשית ורב כהנא לאימורין בעי ראשית מאי היא דתניא לא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר לימד

בשעת שמחה וליכא משום חגיגה הוי דבר שבחובה[1] וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין לימא מסייע ליה יוהיית אך שמח לרבות לילי י"ט האחרון לשמחה אתה אומר לילי י"ט האחרון או אינו אלא לילי יום טוב הראשון תלמוד לומר אך (שמח) חלק מ"ט לאו משום דאין לו במה ישמח לא כדתני טעמא מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב ראשון שיש שמחה לפניו ומוציא אני לילי יום טוב ראשון שאין שמחה לפניו מתיב רב יוסף חגיגת ארבעה עשר יוצא בה משום שמחה ואין יוצא בה משום חגיגה אמאי הא בעינן זביחה בשעת שמחה וליכא אמר רב אידי בר אבין שעיכב ושחטה אמר רב אשי הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי הא מתניתא מאן קתני לה בן תימא בן תימא הא פסלה לה בלינה ש"מ מתיב רבא ההלל והשמחה שמנה ואי אמרת בעינן זביחה בשעת שמחה הא זמנין סגיאין דלא משכחת לה אלא שבעה כגון שחל י"ט הראשון להיות בשבת א"ר הונא בריה דרב יהודה משמחו בשעירי הרגלים אמר רבא שתי תשובות בדבר חדא דשעירי הרגלים חי נאכלין צלי אין נאכלין ושמחה בחי ליכא ועוד כהנים אוכלין וישראל במה שמחים אלא א"ר פפא משמחו בבסות נקיה ויין ישן כי אתא רבין א"ר אלעזר שלמים ששחטן מערב יום טוב יוצא בהן משום שמחה ואין יוצא בהן משום חגיגה יוצא משום שמחה לא בעינן זביחה בשעת שמחה ולא משום חגיגה הוי דבר שבחובה וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין מיתיבי והיית אך שמח לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה אתה אומר לרבות לילי יום טוב האחרון או אינו אלא לרבות לילי יום טוב הראשון תלמוד לומר אך חלק מאי טעמא לאו משום דאין לו במה ישמח לא כדתניא מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב הראשון מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו אמר רב כהנא מנין לאימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ולא ילין חלב חגי עד בקר וסמיך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקיף לה רב יוסף טעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסיל ליה מאורתא ואמורין עד צפרא אמר ליה אביי אלמה לא והרי פסח לרבי אלעזר בן עזריה דבשר איפסיל ליה מחצות ואמורין עד צפרא אמר רבא אמר רב יוסף הכי קא קשיא ליה מי איכא מידי דאלו תנא לבשר לא בעי ראשית ורב כהנא לאימורין בעי ראשית מאי היא דתניא לא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר לימד

לרבות לילי יום טוב האחרון. נראה לריב"ל דהוא הדין לילות אחרות אינו בא אלא מן החולין לימא מסייע ליה יוהיית אך שמח לרבות לילי י"ט האחרון לשמחה אתה אומר לרבות לילי יום טוב הראשון תלמוד לומר אך חלק מ"ט לאו משום דאין לו במה ישמח לא כדתני טעמא מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב ראשון שיש שמחה לפניו ומוציא אני לילי יום טוב ראשון שאין שמחה לפניו מתיב רב יוסף חגיגת ארבעה עשר יוצא בה משום שמחה ואין יוצא בה משום חגיגה אמאי הא בעינן זביחה בשעת שמחה וליכא אמר רב אידי בר אבין שעיכב ושחטה אמר רב אשי הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי הא מתניתא מאן קתני לה בן תימא בן תימא הא פסלה לה בלינה ש"מ מתיב רבא ההלל והשמחה שמנה ואי אמרת בעינן זביחה בשעת שמחה הא זמנין סגיאין דלא משכחת לה אלא שבעה כגון שחל י"ט הראשון להיות בשבת א"ר הונא בריה דרב יהודה משמחו בשעירי הרגלים אמר רבא שתי תשובות בדבר חדא דשעירי הרגלים חי נאכלין צלי אין נאכלין ושמחה בחי ליכא ועוד כהנים אוכלין וישראל במה שמחים אלא א"ר פפא משמחו בבסות נקיה ויין ישן כי אתא רבין א"ר אלעזר שלמים ששחטן מערב יום טוב יוצא בהן משום שמחה ואין יוצא בהן משום חגיגה יוצא משום שמחה לא בעינן זביחה בשעת שמחה ולא משום חגיגה הוי דבר שבחובה וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין מיתיבי והיית אך שמח לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה אתה אומר לרבות לילי יום טוב האחרון או אינו אלא לרבות לילי יום טוב הראשון תלמוד לומר אך חלק מאי טעמא לאו משום דאין לו במה ישמח לא כדתניא מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב הראשון מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו אמר רב כהנא מנין לאימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ולא ילין חלב חגי עד בקר וסמיך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקיף לה רב יוסף טעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסיל ליה מאורתא ואמורין עד צפרא אמר ליה אביי אלמה לא והרי פסח לרבי אלעזר בן עזריה דבשר איפסיל ליה מחצות ואמורין עד צפרא אמר רבא אמר רב יוסף הכי קא קשיא ליה מי איכא מידי דאלו תנא לבשר לא בעי ראשית ורב כהנא לאימורין בעי ראשית מאי היא דתניא לא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר לימד

לפני ה' שבעת ימים דדרשינן מיניה שלמי שמחה דרשינן נמי מיניה כפרק גולב וערבה (סוכה מג.) במקדש גולב שבעת ימים והתם ימים ולא לילות ומיהו לילי יום טוב האחרון אינטריך ריבויא טפי משום דשמיני רגל בפני עצמו הוא וה"א לא יהא מתחייב לזכות (ד) שמחה ביום שביעי לגוכך טוב שמיני כמו שמיני מתחייב בערב יום טוב לגוכך הלילה: **או** אינו **אלא** לילי י"ט הראשון. ולא נמי מעוטי שאר לילות אלא לילי יום טוב האחרון: **לאו** משום דאין לו במה ישמח. וא"ת אם כן תיפוק ליה מאידך קרא דבעינן זביחה בשעת שמחה וי"ל דאי מהתם ה"א דלא בעינן זביחה בשעת שמחה אלא בחגיגה של יום טוב שאין יכול לשחוטה בו ביום אבל הכא שאין יכול לשחוטה בלילה לא להכי אינטריך אך למעט **לילי יום טוב האחרון.** פי' בקונטרי דווקא לילה אבל יום שמיני לא וקשה לריב"א דהתנן ההלל והשמחה שמונה וליכא למימר משום ליל שמיני קמני שמונה דליכא שמונה לילות דליל יום טוב ראשון לא קאמיר ועוד דומיא דהלל דעיקרו ביום ועוד דכי פריך לקמן ומאי אית לן זימנין דלא משכחת לה שמונה כגון שחל להיות יום טוב הראשון ומי כפירוש הקונט' מיקמי נמי לגולי עלמא דבשחל יום שמיני בחמד בשבת אז ליכא אלא שבעה דמתי יוכל לשחוט לגיל שמיני שהוא מוצאי שבת ולא שמיט בערב שבת איפכא לה הלכך נראה לפרש לילי יום טוב האחרון לא דווקא דה"ה ביום:

מנין לאימורי חגיגה שנפסלין בלינה שנאמר ולא ילין בו'. מהכא נפקא כל אימורין: לימד

בעי ראשית ובקר דכתיב ביה משמע ליה לתנא בקר ראשון ורב כהנא באימורין דחמירא קדושתיהו לא משמע ליה בקר דכתיב בגייהו בקר ראשון בלא ראשית: **אשר תזבח בערב.** בחגיגת ארבעה עשר מיירי דנשחטת עם הפסח בערב דהא ליכא למימר בערב של יום טוב הראשון עלמא קאמר קרא דאם כן מאי בערב הלא שחיטתן ביום כולו: [2]**שנאכלת לשני ימים.** דהאי בקר בוקרו של שה עשר קאמר קרא: מה

מהא דתנן הלל והשמחה שמונה, ואי אמרת שלמים ששחטן מערב יום טוב אין יוצא בהן לשם שמחה דבעינן זביחה בעידן שמחה וליכא, וכגון דלא משכחת שמחה אלא שמה ולילי יום טוב האחרון הרי שבעה ואנן תנן לעולם שמונה. ופריק רב הונא בר יהודה אי חל להיות יום טוב ראשון בשבת שאי אפשר לו לשחוט חגיגה בשבת משמח הרגל בבשר שעירי הרגל שהן שוחין אותן ונאכלות. ודחי רבא בשתי תשובות, חדא דשעירי הרגלים בשבת מי נאכלים, שלא יתכן לבשל בשבת, שלא הותר בשבת אלא העולה לגזבה, וכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין ובעלין מתכפרין, ויכין דאין כפרה עולה אלא באכילה כהנים. בשר הטאת אוכלין אותו חי, פי' בשר נא. ושמחה בבשר חי ליכא. ועוד שעירי הרגלים קדשי קדשים הן הכהנים אוכלין אותן, ואלו היתה בהן שמחה הכהנים אוכלין וישראל שמחים מה

שאינן אוכלין והתורה לא הזהירה בשמחה אלא לישראל לכל אחד בפני עצמו (נ"א: ואילו הייתה אכילת הכהנים שמחה כהנים אוכלין וישראל שמחין והתורה הזהירה בשמחה אלא לישראל לכל אחד בפני עצמו). ופריק רב פפא משמחין עצמן בבסות נקייה ויין ישן. אבל שעיר של יום הכפורים נאכל במוצאי יום הכפורים. כדתנן חל להיות ערב שבת שעיר של יום הכיפורים אוכל בערב הבבליים (וכו'). לפי שאין אכילת החטאת דוחה יום הכיפורים וכיון שעומדת לאכילה לערב נמצאת תולה לכפר. ואמרינן בפרק ידיעות הטומאה שעיר של יום הכיפורים הנעשה בפנים תולה עד שיודע לו ריבא בעולה ביודד, ואמרינן עלה וכי מאחר שאינו מכפר למה תולה. א"ר זירא לומר שאם מת בלא עון כו' עד להגן עליו מן היסורין. ועוד יש להן כפרה בשעיר של עזאזל. אמר רב כהנא מנין לאימורי חגיגת ש"ר שנפסלת בלינה שנאמר לא ילין חלב חגי עד בקר וסמיך ליה ראשית בכורי ונו'. ומתקיף עלה רב יוסף וכי יש לומר כי אימורי חגיגת ש"ר אינן נפסלין עד בקר שני, כלומר אם שחטן ביום ראשון נאכלין כו ביום ששחטן והוא ביום ראשון וליל שני ויום שני כדכתיב ביום הקריבו את זבחו יאכל וממחרת וגו', ואם ישאר מן הבשר נשרף לילי יום שלישי כדכתיב והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף. ואם תאמר כי האימורין אינן נפסלין אלא לבקר יום שלישי לשחיטתו שהוא סוף יום שני לשחיטתו ואימורין דידיה לא מפסלו עד צפרא. ודחינן הן הפסח דתנן בשחיטת קדשים הפסח אינו נאכל אלא בלילה ואינו נאכל אלא עד חצות, וכדר' אלעזר בן עזריה דאמר בסוף ערבי פסחים שהפסח אינו נאכל אלא עד חצות ומחצות ולהלן נפסל, ואימורין לא מפסלו עד צפרא. ואמר רב יוסף הכי קשיא ליה מי איכא מידי דהאי תנא לפסולות הבשר לא בעי ראשית לרבויי בקר ראשון, ואלו רב כהנא לפסולות אימורי ש"ר בעי ראשית לרבויי בקר ראשון, ואיתהו תנא דלא בעי ראשית בתורת כהנים לא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר.

מסורת הש"ס

א) מנחות דף פב. [חגיגה ז: ת. ביצה יט:]. ב) סוכה דף מח., ג) [לעיל ה. וש"נ]. ד) [סוכה מח.]. ה) [לעיל ע.]. ו) [סוכה מב:]. ז) [לקמן קב: וש"נ]. ח) [דף פ.]. ט) שיך לע"כ.

תורה אור השלם

1. שבעת יָמִים תָּחֹג לֵיהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר יְהוָה כִּי יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל תְּבוּאָתְךָ וּבְכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אַךְ שָׂמֵחַ: דברים טז טו
2. לֹא תִזְבַּח עַל חֲמֵץ דַּם זִבְחִי וְלֹא יָלִין חֵלֶב חַגִּי עַד בֹּקֶר: שמות כג יח
3. רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ: שמות כג יט
4. וְלֹא יֵרָאֶה לְךָ שָׁאר בְּכָל גְּבֻלְךָ שִׁבְעַת יָמִים וְלֹא יָלִין מִן הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בָּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֹּקֶר: דברים טז ד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומיתי ליה וכו' דאמרן הכ"ל ותא"ל מ"ה מאי בקר בקר שני בקר של שבעה עשר דבשר איפסיל ליה וכו' שנעה עשר הכ"ל והאמר מתקן: (ב) שם ד"ה הכי קא קשיא ליה: (ג) שם ד"ה ומי איכא מידי כלומר איך אפשר וכו' שי והא אגן מזון: (ד) תוס' ד"ה לרבות וכו' לטות שלמי שמחה ביום שביעי:

מוסף רש"י

אינו בא אלא מן החולין. ולא מתעות מעשר שני ולא מעדרים ומלבות שהוא מחוייב ועומד כהן (ביצה יט:) כלומר משלו ולא מתה שהוא מחוייב ועומד (לעיל ע.). **לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה.** שלמיני לבולגי עם שבעת הימים אחת שלמים בשביעי כדי לאכול ליל שמיני, דהאי שמח לתאי אחת כיון דכתיב לעיל מיניה ושמחת בחגך, אלא לרבות שמחת ליל שמיני, וכיון דאתרבי לילי יו"ט האחרון שהוא עיקר אחיב בשמחה, ישאר לילות לא צריכי ריבוי, דימים אפילו לילות משמע כדרבינן גבי סוכה, וכי אלטרין לילי יו"ט האחרון אלטרין, לאיני בכלל שבעה, ועל כרחך לילה אחרני שהוא סמוך לשבעת ימים דקרא, ויום אחי בקו"ו ואשמעינן שבשלמים המזמנים כחג הסוכות ישמחו כלל שמיני שאינו יכול להקריב בלילה (סוכה מח.). **אינו אלא לילי יו"ט הראשון.** ואשמעינן שלדין מנות שלמים ערב יום טוב לשמחת לילה הראשון ולא בעינן זביחה בשעת שמחה (שם). ואין יוצא בה משום חגיגה. משום חגיגת חמשה עשר דכתיב דבר שיש בו משום חוכה לוש בא אלא אם אינו מחוייב ועומד, חוי כגר נתקדשה מאמצעו (לעיל ע.). **ההלל.** לגמור כל שמונה, כן תקנו נביאים הראשונים ובערבין (י.) תפרש מאי שנא מפסח מפני שימי חסד תלויקים בקרבנותיהן (סוכה מב.). **והשמחה.** לאחל כשר שלמים בקרבנותיהן לן (לקמן קט.) בזמן שבית המקדש קיים אין שמחה אלא בנגה, שנאמר חגתת שלמים אחלת שם ושמחתם, ואף על גב דהאי קרא בהר גרזים ובהר סיגל כתיב מיהו כרבנים שמחה כתיבא ושמחתם כתב (סוכה מב.).

עין משפט נר מצוה

לג א מי' פט"ז מהלי' מעשה קרבנות הלכה טו:
לד ב מי' פ"ב מהלכות חגיגה הלכה יא:
לה ג שם הלכה יב:
לו ד מי' פ"ח מהלכות ק"פ הלכה ז סמג לאוין שמח:

רבינו חננאל

דתגיגה חובה היא וכל חובה אינה באה אלא מן החולין, ואלו השלמים קדשים הן. לפיכך אין עולין לו משום חגיגה, וגם אין יוצא בהן משום שמחה, שהשמחה אינה אלא בשמונת ימי החג, ויום י"ד אינו חשוב מימי השמחה, וכתיב וזבחת ושמחת בעינן זביחה בעידן שמחה וליכא. ותנא תונא והיית אך שמח לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה כו', דכתיב ושמחתם לפני ה' אלהיכם שבעת ימים שבעה ולא שמונה, וכתיב והיית אך שמח ואמרינן אך חלק לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה. ההוציא ליל י"ד הראשון לאו משום דאין לו בלילי יום טוב הראשון במה ישמח, שאפילו שוחט ביי"ד זביחה בעידן שמחה ליכא, ודחינן לאו משום דאין לו בלילי יום טוב הראשון במה ישמח, אלא ריבה לילי יום טוב האחרון משום שיש שמחה לפניו, ומיעט לילי יום הראשון שאין לו שמחה לפניו, כי יום י"ג וי"ב חול הן ואין בהן שמחה, ולעולם חגיגת ארבעה עשר יוצא בה לשם שמחה. ומותיב בן עלה רב יוסף אהא דתני בן תימא חגיגת י"ד יוצא בה לשם שמחה ואין יוצא בה לשם חגיגה, איני, והא בעינן זובחת ושמחת זביחה בעידן שמחה וליכא. ופריק רב אידי בר אבין כגון שהפרישה ביי"ד ונתעכב ולא שחטה ביי"ד ושחטה בט"ו, יוצא בה משום שמחה דהא איכא זביחה בעידן שמחה, ואין יוצא בה משום חגיגה דהא אינה מן החולין שכבר מי"ד הקדישה והפרישה. והודה לי' רב אשי דודאי נתעכב ושחטה, דהא מוחבינן עלה מתניתא דבן תימא היא דסבר דחגיגת י"ד כפסח היא לכל מילי ואינה נאכלת אלא לילי ט"ו בלבד ובבוקר נותר היא, ואי סי"ד ששחטה ביי"ד אי אכיל ליה לילי ט"ו בלבד, הא אוקימנא לילי יום טוב הראשון אין בו שמחה, אי שביק למיכלה ביום טוב הראשון הא איפסליה בלינה, ואיך יוצא בה לשם שמחה והא לא אכיל לה. אלא דהאי שנתעכב ושחטה ביום חמשה עשר. **מותיב רבא** לר' אלעזר

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com